

βλημα του κρούτας (τοῦ ἐθνικοῦ τῶν Γερμανῶν ἐδέσματος) ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Περικλέους. Ὁ Ἀμποῦ ἐγίνωσκε καλῶς, ὅτι ἔγραψε σάτυραν, μετεμελήθη δὲ τόσον ὀλίγον διὰ τοῦτο ὥστε ἐπανελάβε το ἔργον. Ὁ «Βασιλεὺς τῶν Βουνῶν» εἶνε ὡσαύτως σάτυρα, ὡς εἰπεῖν συνέχεια καὶ κορωνίς τῆς πρώτης. Οὐδὲν πρωτοτυπότερον καὶ φαιδρότερον τοῦ «Βασιλέως τῶν Βουνῶν». Τὰ πρόσωπα τοῦ βιβλίου τούτου ἀπθανατίσθησαν· ἀφ' ἐνὸς ἡ ἀτάραχος ἐκείνη Ἀγγλίς γραῖα, ἥτις φαντάζεται, ὅτι ἡ Ἀγγλία καὶ ὁ τραπεζιτικὸς οἶκος Βάρλεϋ ἀγρυπνοῦσιν ἀκαταπαύστως ἐπ' αὐτῆς, μέχρις αὐτῶν τῶν χαράδρων καὶ τῶν φαράγγων τῶν ὁρέων τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' ἐτέρου δὲ λήσταρχός τις, ὅστις παλαίων κατὰ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, τοῦ ὁποίου ἐν τούτοις ἐκτιμᾷ θεόντως τὰ πιστωτικὰ ἰδρύματα καὶ ὁ ὁποῖος δὲν δύναται ἢ δὲν θέλει νὰ ἀναγνωρίσῃ διαφορὰν μεταξὺ πολέμου καὶ ληστείας. Διὰ τί ἡ Ἑλλάς νὰ χολωθῇ, ἐπειδὴ ὁ Ἀμποῦ ἔγραφε περὶ ἐνὸς τῶν νοσημάτων αὐτῆς; Ἐν ὑπερέβαλε τὴν σημασίαν τοῦ κηκοῦ, δὲν ἀφηγήθη κακεντρεχῇ καὶ φαντασιώδῃ ἱστορίαν, δὲν ἐσυκοφάντησε, δὲν ἐπενόησε τὴν ληστείαν. Ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο καλὸν νὰ ἀποκαλύψῃ τὰς τοιαύτας πληγὰς, διότι ἦτο τὸ μόνον μέσον, ὅπως ἐξαναγκάσῃ τοὺς ἔχοντας συμφέρον νὰ ἐπουλωσῶσιν αὐτάς. Ἡ ληστεία ἄλλως, ὑπὸ διαφόρους μορφὰς καὶ ὀνόματα, δὲν ἐδρεύει ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης; Καλὸν εἶνε νὰ ὁμιλῶμεν ἐνίοτε περὶ τούτου. Ἐλέχθη περὶ μεγάλου ἔθνους, ὅτι ἀποξέων τις μικρὸν τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ πολιτισμοῦ, ἀνευρίσκει τὸν ἄγριον ἄνθρωπον. Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ μάθω, ἐὰν ὑπάρχῃ ἐν τῇ Δύσει ἐν καὶ μόνον κράτος, μὴ ἔχον φόβον νὰ ἐξαχριαθῇ προσκαίρως καὶ ἐν τῷ ὑποφῶ ἡ βχρβαρότης δὲν διαφαίνεται σχεδὸν ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐντὸς τοῦ τρέχ. ἔτους, συμμορία κακούργων ἡγουμένη τοῦ ὄχλου, ἐν ταῖς ὠραιότεραις τοῦ Λονδίνου συνοικίαις, ἤνοιγεν αὐτῷ δρόμον, ὡς σκαπανεὺς, καταστρέφουσα καὶ λεηλατοῦσα τὰ πάντα κατὰ τὴν διέλευσίν της. Οἱ ἄστοι τοῦ Λονδίνου καὶ ἡ ἀστυνομία κατελήφθησαν ἀπραξάκευοι· ἐξή-

γέρθησαν ὀλίγον βραδέως καὶ ἀνέκραξαν, ἀπαράλακτως ὡς ἡ κυρία Σίμονς ἐν τῷ «Βασιλεῖ τῶν Βουνῶν», ὅτε συνελήφθη ὑπὸ τῆς συμμορίας τοῦ Χατζῆ-Σταύρου. «Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα. Καὶ δὲν ἔχω προγευματίσει ἀκόμη!» Προσέθεσαν μετὰ σοβαρότητος, ὅτι τὰ ἀγγλικά καταστήματα ἦσαν ἀπαράβιαστα, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἤμπόδισε νὰ παραβιασθῶσιν. Οἱ καταστηματάρχαι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑπογράψωσι συνάλλαγμα ἐφ' οἰουδήποτε οἴκου Βάρλεϋ, ἀπαράλλακτως ὡς ἡ Ἀγγλίς ἐν τῷ «Βασιλεῖ τῶν Βουνῶν... Ὁ Ἀμποῦ εἶχε δικαίον νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν καθαρὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰκότισε κομψοπρεπεῖς κυρίους ἀναδεκτοὺς ληστῶν, χορεύοντας ἐν τῇ αὐλῇ, ἐν χώρᾳ ἐν ἣ ἡ πολιτικὴ ἐξαχρείωσις ἠνάγκαζε τοὺς τιμίους ἀνθρώπους νὰ μεταβάλλωνται εἰς χωροφύλακας αὐτῶν, ὅπως ἀμυνθῶσιν ὑπὲρ τῆς ζωῆς των. Τί ἐπραῖον οἱ Ἕλληνες; Κατελήφθησαν ὑπ' ἀηδίας πρὸς τὸ ἐμπνέον τὴν καυστικὴν τοῦ Ἀμποῦ εὐφυῖαν πνεῦμα καὶ ἀπήντησαν διὰ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1862 εἰς τὴν σάτυραν τοῦ 1855! Ἐὰν παρόμοιοι κοινωνικαὶ καὶ ἠθικαὶ πληγαὶ ἐλυμαίνοντο ἄλλον λαὸν τῆς Δύσεως, ἔπρεπε νὰ εὐχηθῶμεν εἰς τὸν λαὸν τοῦτον ἕτερον Ἀμποῦ, ὅστις θὰ ἠδύνατο μετ' ὁμοίου ταλάντου, δυνάμειος καὶ εὐφυίας νὰ ἐπιδείξῃ αὐτάς εἰς τὸν κόσμον, ὅπως ἐπισύρῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν προσοχὴν τῆς κοινωνίας ὁλοκλήρου».

\*\*\*

Ἐν Τσαρτζούῃ ἐωρτάσθησαν τὴν πρώτην Δεκεμβρίου τὰ ἐγκαίνια τῆς μεγάλης σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τῆς Κασπίας, ἥτις φθάνει μέχρι τῶν συνόρων τοῦ Ἀφγανιστάν. Ἡ ἐορτὴ ἐκείνη ἦτο ἐπισημοτάτη, διότι ἦτο καὶ ἐν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων γεγονότων τῆς ἐποχῆς μας, ὅπερ τοσοῦτον ἤγειρε θόρυβον κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη. Ἡ γραμμὴ αὕτη τόσον ἐπικίνδυνος διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὡς γνωστόν, κατεσκευάσθη ὑπὸ στρατιωτῶν, ἐργαζομένων μετὰ πάσης μυστικότητος χωρὶς οὐδεὶς νὰ λάβῃ τὴν παραμικρὰν εἰδησιν· καὶ

μίαν πρωίαν ἡ Εὐρώπη ἔμαθεν αἴφνης τὸ σοβαρώτατον τοῦτο γεγονός. Ἦλθον δὲ πολλοὶ στρατηγοὶ καὶ κυρίαι ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Ρωσσίας ἵνα παραστῶσιν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Τὸ πρῶτον τραῖνον ἀνεχώρησεν ἐκ Τσαρτζούης τὴν 4 τῆς ἐσπέρας ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν καὶ παιάνων, ἀναγγελλόντων καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μεγάλης γραμμῆς τὸ κατόρθωμα τῆς ἀποπερατώσεως ἐνὸς τόσο σπουδαίου ἔργου.

..

Πρὸ πολλοῦ, λέγει ἡ «Ἀκρόπολις», κατεγίνοντο νὰ τελειοποιήσωσι τὸ τηλέφωνον οὕτως, ὥστε ἡ μακρόθεν μεταδιδομένη φωνὴ νὰ διαχέηται εἰς ὁλόκληρον δωμάτιον ἢ αἰθουσαν ἢ εἰς ὁλόκληρον διαμέρισμα μιᾶς οἰκίας, ὡς νὰ ὁμιλῇ δηλ. εἰς ἄνθρωπος ἐν αἰθούσῃ εἰς ἐπήκοον ὄλων. Σήμερον, ὡς γνωστόν, διὰ νὰ ἀκούσῃ τις τὴν μεταδιδομένην μακρόθεν φωνήν, πρέπει νὰ ἐφαρμόσῃ ἐπὶ τοῦ ὠτὸς σωλῆνα τινα τῆς συσκευῆς τοῦ τηλεφώνου, καὶ νὰ ἀκούσῃ δὲ μόνος, ὡς ὅταν τῷ λέγουν μυστικόν τι εἰς τὸ αὐτί. Τοῦτο βεβαίως εἰς πλείστας περιπτώσεις εἶνε χρήσιμον ἰδίως εἰς οἰκιακὰς τινας ὑπηρεσίας. Ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος τοῦ τηλεφώνου, περὶ οὗ λέγομεν, θὰ ἀποβῇ χρήσιμον εἰς τὴν κοινωνίαν διὰ διαφόρους ἀνάγκας καὶ τέρψεις τοῦ βίου. Θέλει τις π. χ. νὰ ἀκούσῃ, καθήμενος παρὰ τὴν ἐστίαν του τὸν χειμῶνα, ἢ ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐν τῇ αἰθούσῃ του ἢ ἐν τῇ κλίνῃ, λόγον τινα ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, ἢ μίαν θεατρικὴν παράστασιν, δῖαμα ἢ μελόδραμα, ἢ μουσικὴν τινα συμφωνίαν, ἢ νὰ συνομιλῇ, ὡς ἐν ἐσπερίδι, μετὰ διαφόρων φιλικῶν του οἰκογενειῶν, ὡς νὰ εὕρισκοντο αὐταὶ ἐν μιᾷ κοινῇ αἰθούσῃ, δὲν ἔχει ἄλλο νὰ κάμῃ ἢ νὰ παρασκευάσῃ τὴν συσκευὴν τοῦ τηλεφώνου του, καὶ νὰ ἀκούῃ πλέον καὶ τὴν μουσικὴν του καὶ τὰς θεατρικὰς παραστάσεις καὶ συνομιλίας τῶν φιλικῶν του οἰκογενειῶν κτλ. χωρὶς νὰ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας του !!

..

Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος» μανθάνομεν ὅτι νέα ἐπιστήμη προέχθη εἰς φῶς κατ' αὐτάς, ἢ διάγνωσις τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῶν... ἐφαρμένων αὐτοῦ ὑποδημάτων. Ὁ θεμελιωτὴς αὐτῆς Σαρρέ, ἐκ Βασιλείας, ἔθηκεν ἤδη καὶ τὰς πρῶτας βάσεις τῆς ἐπιστήμης:

1ον) Πτέρνα καὶ πέλμα ἐξ ἴσου ἐφαρμένα ἐμφαίνουσι τὸν δραστήριον καὶ φιλόπονον ἄνδρα, τὴν πιστὴν δὲ καὶ οἰκονόμον γυναῖκα. Ὅταν φθείρεται τὸ πέλμα κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἄκρον, ἐμφαίνει πνεῦμα παραδοξολόγου καὶ ἀκαταστάτου. Ὅταν κατὰ τὸ ἐσωτερικόν, ἐμφαίνει τὸ ἀναποφάσιστον, τὴν ἀδυναμίαν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ φέροντος.

2ον) Ὅταν τὰ ὑποδήματα φθείρονται κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἄκρον, ἐνὼ τὸ λοιπὸν τοῦ ὑποδήματος εἶνε σχεδὸν καινουργές, ἐμφαίνουνσιν ἄνθρωπον χαρακτῆρος ἀστάτου, ἐλαφρύνουν.

3ον) Οἱ νέοι πρέπει νὰ μὴ νυμφεύωνται ποτε γυναῖκα, ἥτις νὰ εἰσαγγὴ πόδα ἀριθμοῦ 4 εἰς ὑπόδημα ἀριθμοῦ 2.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀναγραφὴν \* εἶναι εἰσαγγεῖται ἡ ἀναγραφὴ \*\* ἡ ἀναγραφὴ νῦν ἀναγράφεται

Ὁ διάσημος γάλλος οἰκονομολόγος Λεροῦ-Μπελιέ ἀπηριθμήσεν ἐσχάτως τοὺς ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν γενομένους ἐν Εὐρώπῃ πολέμους καὶ τὸν σκοπόν, δι' ὃν ἕκαστος ἐγένετο :

44 πόλεμοι ἐγένοντο χάριν ἐδαφικῆς αὐξήσεως.

22 πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ φόρου ὑποτελείας.

24 χάριν ἀντεκδικήσεως.

8 πρὸς ἐπίλυσιν ζητημάτων τιμῆς.

41 χάριν τῆς καταλήψεως θρόνων.

30 ἐπὶ τῇ προφάσει βοηθείας συμμάχου.

5 ἐξ ἐμπορικῶν ἐρίδων.

55 πόλεμοι τέλος ὑπῆρξαν ἐμφύλιοι καὶ 28 θρησκευτικοί.